

เอ็กซ์ไฟล์เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ปัจจัยมลิจิตของภาคการศึกษา

ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ผมเดินทางบ่อยมาก ก่อนที่การเรียนการสอนจะจบลงทันเวลา พอดีกับผมมีเหตุต้องผ่าตัด และพักรักษาแผล ทำให้พิมพ์เอ็กซ์ไฟล์ล่าช้า หากรูปมากกว่าเรื่อง ก็อย่าว่ากัน

ซ้ายไปขวา ๑ จากหน้าต่างอากาศยาน B 737-4D7 (๓๐ มกราคม ๒๕๕๓) ที่ทำอากาศยานนานาชาติอุบลราชธานี นั่งตรงนี้แปลว่าเป็นที่นั่ง Long seat (39K) จากหน้าต่างของ HS-TDD “ชุมพร” อากาศยานการบินไทยที่เคยเป็นนกสีชมพู ก่อนเปลี่ยนโฉมกลับมาเป็นไทย ๒ ก่อน ๐๖.๐๐ น จากหน้าต่างของอากาศยาน B 737-4D7 (ไม่ได้จำชื่อ) ที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ เพื่อเดินทางกลับอุบลราชธานี มองเห็นอากาศยาน B 737-4D7 HS-AAJ ของ Thai Air Asia (๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓) ๓ จากหน้าต่างของอากาศยาน B 737-4D7 (ไม่ได้จำชื่อ) ที่ทำอากาศยานพิษณุโลก น่าจะเป็นคืนวันเสาร์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่เห็นอยู่ไกล ๆ นั้น น่าจะเป็นอากาศยาน B747-100 HS-UTI ของ One-Two-Go (เชื่อน่าจะเป็น HS-TUJ หรือ HS-UTD ลำใดลำหนึ่ง) ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒๐.๓๕ น ผมกำลังจะกลับกรุงเทพฯ พร้อมอาการป่วย และ ๔ จากหน้าต่างของอากาศยาน B 737-4D7 (ไม่ได้จำชื่อ) ที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ เพื่อเดินทางกลับอุบลราชธานี ถ่ายแบบก่อนปิดโทรศัพท์ จึงไม่ทันได้จดจำอะไร แลเห็นอากาศยาน A320-232 HS-PGX “ฮิโรชิมา” (Hiroshima) ของ Bangkok Airways

ในห้องรับรอง (Lounge) ของสายการบินแห่งชาติ ที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ คงเป็นวันสุดท้ายที่ผมจะใช้ห้องนี้ ก่อนที่จะเปลี่ยนไปใช้สายการบินราคาดูก ที่ทำอากาศยานดอนเมือง

Saab 340B HS-GBA Nok Mini - SGA

อากาศยาน Saab 340B HS-GBA "Nok mini" สีฟ้าเหลือง ใช้เครื่องยนต์ Propeller jet สองเครื่อง อากาศยานลำนี้ น่าจะเป็นอากาศยาน Saab ลำแรก และหนึ่งเดียว ที่เคยปรากฏใช้ในสารบบอากาศยานของสายการบินในประเทศไทย ไม่ต้องสงสัย หากรถยนต์ Saab เจ้าตำรับแห่งเครื่องยนต์เทอร์โบของสวีเดนคืออะไร อากาศยานก็คงไม่ด้อยไปกว่ากัน เพราะ Saab คือหนึ่งในผู้ผลิตอากาศยานรบ และอากาศยานลำนี้คงเป็นอากาศยาน ของสายการบิน SGA คล้าย ๆ กับที่ใช้บินระหว่างเชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน หากจำไม่ผิด อากาศยานลำนี้จุผู้โดยสารได้ราว ๓๐ คนโดยประมาณ ภาพนี้ เพิ่งถ่ายในปีที่ ทำอากาศยานอุตรธานี (UTH-VTUD)

717-231 HS-PGR GLA-EGPF สุดท้ายบนเส้นทางกลับบ้าน

717-231 HS-PGR GLA-EGPF "หลวงพระบาง" เป็นอากาศยานลำสุดท้ายในลำลำ ที่หมดภารกิจในฝูงบินของ Bangkok Airways ภาพนี้ เธออยู่ที่ท่าอากาศยานในสก๊อตแลนด์ ก่อนกลับบ้านที่มลรัฐไมอามี สหรัฐอเมริกา ทบลดตายและสัญลักษณ์ของสายการบินออกไปจากเธอ

สถานีสามเสน แห่งความหลัง

สถานีรถไฟสามเสน แห่งความหลัง ชานชาลาสถานี มีหลังคาโครงร่ม (Mushroom like roof) รูป Hyperbolic Paraboloid โครงสร้างเป็นคอนกรีตเปลือย ปรากฏลดตายไม้แบบ หงายดูโอบเฉี้ยวแปลกตา ออกแบบโดยวิศวกรใหญ่แห่งการรถไฟแห่งประเทศไทย ปัจจุบันผ่านไปมา ไม่เห็น หรือรื้อถอนไปเสียแล้ว (ภาพจาก www.rotfaithai.com)

เรื่องราวของเด็กปีหนึ่ง

ช่วงใกล้ปิดภาคเรียนที่สอง ผมมีงานอย่างหนึ่ง ที่เป็นกิจวัตรประจำทุกปี คือการออกปัจฉิมนิเทศ นักเรียนมัธยมปลายตามโรงเรียนต่าง ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามแต่เขาจะขอร้อง ใกล้เคียงใกล้เคียง บางโรงเรียนเสนอเงินให้ไม่ใช่น้อย แต่สุดท้ายก็ต้องคืนให้โรงเรียนหรือเด็กนักเรียน

(ซ้าย) ว่าที่นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์

จากโควต้าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กับประกวดโครงงาน วิศวกรรมที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เป็นนักเรียนที่โชคดี เพราะได้ที่เรียนและได้ไปเยี่ยมชมห้องเรียนก่อนเพื่อน ๆ (ขวา) ปัจฉิมนิเทศที่โรงเรียนเชิงอินพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี อาจารย์แนะแนวท่านบอกว่า พวกอะไรก็ได้นะ เพราะอยากให้คนอื่นพูดให้นักเรียนฟังบ้าง มากกว่าที่ครูอาจารย์พูดกันเอง สุดท้ายอาจารย์ท่านบอกว่า ผมพูดให้เด็กหลายคนร้องไห้

สองรูปนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งในวัน

สุดท้ายที่เรียนวิชาเขียนแบบวิศวกรรมกับผม ซ้าย ฉัตรชัย (น้องดูมตาม) นักศึกษานักกีฬา บาสเก็ตบอล และ แอนด์บอล เป็นนักศึกษาที่เรียนดี เล่นกีฬาเก่ง ทั้งที่ตัวเล็ก แต่คงเพราะอาศัยความปราดเปรียว (ขวา) อัฒลาสหะ เซ็งสะล่ง เด็กจากอำเภอบาเจาะ จังหวัดนราธิวาส เลาะห์ เป็นนักศึกษาคณะหนึ่งในหลายคน ซึ่งเลือกไปเรียนที่อุบลราชธานี ทั้งที่ไม่เคยรู้จักอุบลราชธานีมาก่อนในชีวิต ทุกข์ทุเลน่าดู เพราะมีอุปสรรคทุกอย่าง ทั้งการเดินทาง อาหารการกิน ภาษา

กิ่งก่าคอดแดง

วันหนึ่ง ปลายเดือนกุมภาพันธ์ ผมพบกิ่งก่า

คอดแดง เกาะลูกทรงเหล็กสีแดง (สีกันสนิม) ที่ระเบียงบ้าน ดูกลมกลืน เพราะแสงคอปเปลี่ยนเป็นสีแดง คงเป็นที่มาของชื่อกิ่งก่าคอดแดง ซึ่งบเห็นได้ทั่วไปทุกภูมิภาค กินเป็นอาหารได้ หากจะกินแต่ไร้ประสบการณ์ ก็เหนื่อยตายก่อนได้กินแน่ ๆ เพราะปกติกิ่งก่าคอดแดงว่องไว ปราดเปรียว แต่กิ่งก่า สองสามวันถัดมา ผมพบกิ่งก่าตัวนี้ (หรืออาจคนละตัวกัน) บนต้นโมก กำลังเคลื่อนไหวและจับแมลงกินอย่างไม่รีบร้อน อาจเป็นเพราะพลักหลงมาอยู่ในสวนกลางบ้าน ในเมือง เสียงซัดเตอร์ ทำให้มันหันมาหาคุณมองอย่างเป็นมิตร แต่ไม่ยอมชูแมลงคอด หรือผงกหัว

วันเกิดอาจารย์

วันงานวันเกิดอาจารย์ของผมปีนี้ จัดเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เป็นงานฉลองบ้านใหม่ด้วย ปีนี้ ไม่ใช่แซยิด (ครบรอบ ๖๐ ปี) จึงมิได้กำชับระดมลูกศิษย์เหมือนกับปีที่ผ่านมา คงเป็นไปตามสะดวก เว้นเสียแต่คนที่ต้องไป หรือขาดไม่ได้ ผมไปถึงงานราว ๑๐.๐๐ น พบเห็น พี่หรั่ง (รศ. อเนก ศิริพานิชย์กร) พี่เกี (กิริติ ศรีวัฒนาเมฆินทร์) อาจารย์เปี้ยก (ชาญพจน์ ตั้งตรงจิตร) อาจารย์ตุ้ (ดร.ธรรมบุญ สุสำเภา) อาจารย์คั้ง (สุทัศน์ สุวรรณสินพันธุ์) ต้ม (ดร.ทรงเกียรติ มนูญนธ์) คุณเจริญ จตุรศิลป์ แห่ง Post-ten เสร็จงานราวบ่ายโมง ผมติดรถอาจารย์เปี้ยก ไปต่อรถไฟฟ้า เพื่อทำธุระ หาซื้ออุปกรณ์เครื่องเขียน

(ซ้าย) อาจารย์กำลังเป่าเทียนเค้กที่

อาจารย์เปี้ยกซื้อจากร้านดังในซอยร่วมฤดี สตรีสามชุกสี่เขียวคือพี่เตื่อง ภริยาอาจารย์ ที่นั่งอยู่โต๊ะด้านหลังติดรั้ว (หลังคนเสื้อฟ้า) คืออาจารย์สุทัศน์ สุวรรณสินพันธุ์ วิศวกรใหญ่ ผู้สร้างบ้านหลังนี้ (ขวา) ห้องใต้หลังคา หนึ่งในสิ่งลึกลับที่สถาปนิกใหญ่ อาจารย์วีรวุฒิ โอดระกูล ออกแบบแถมไว้ นอกเหนือจากห้องใต้ดิน ที่มี Sky light ส่องลงไปถึง อาจารย์วีรวุฒิ เป็นสถาปนิกที่มีสิ่งแถมพกในงานออกแบบที่คนคาดไม่ถึง ไม่ว่าจะเป็นการใช้สี พื้น ที่หรือชอกมุมลึกลับ ทำให้งานน่าสนใจ บ้านหลังนี้ ออกแบบค่อนข้าง Compact คล้ายบ้านฝรั่ง มีหลายระดับ บางคนที่ติดอยู่บ้านแบบไทย โลง ๆ กว้าง ๆ อาจไม่ชอบบนนัก

บาดแผล

คืนวันก่อนที่จะสอนหนังสือชั่วโมงสุดท้ายของภาคเรียนที่ผ่านมา ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผมสังเกตเห็นผิวหนังที่ปลายนิ้วก้อยบนมือขวา คล้ายหือเลือด คิดว่าไม่เป็นอะไร เพราะจำได้ว่า ไม่ได้โดนอะไร และไม่เคย์รู้สึกเจ็บปวด รุงขึ้นระหว่างอาหารเที่ยง ผมตั้งแต่ว่ามันโตขึ้นเรื่อย ๆ จนน่ากลัว แต่ก็ยังไม่เชื่อว่า จะเป็นอะไรมากกว่าแผลฟกช้ำงานหือเลือด ว่าง ๆ เจาะเลือดออกคงหาย กลับถึงกรุงเทพ และตลอดวันอาทิตย์ที่ออกไปธุระหลายแห่ง ภายหลังจากงานวันเกิดของอาจารย์ (ศ.วรศักดิ์ กนกกุลชัย) ผมลืมแผลบนปลายนิ้วไปเลย จำได้ว่ากินยาไปหลายขนาน แต่จำไม่ได้อีกแหละว่าคือยาอะไรบ้าง ตกค่ำ หลังอาบน้ำเสร็จ ผมพบว่า ในอ่างน้ำ และบนฝาชั่ง มีรอยเลือดกระจัดกระจายเต็มไปหมด เพราะสบัด หรือแกว่งมือ โดยไม่รู้ว่าเลือดทะลัก คั้นนั่นทั้งคั้น เลือดไม่หยุด หมดผ้าขนหนูเล็กไปสองผืน ตามใช้พลาสติกแผ่นจกแน่น เพื่อไปขึ้นเครื่องบิน เดินทางกลับอุบลราชธานี สองสามวันต่อมา เหตุการณ์ก็ยังคงเดิมคือ เลือดจะหยุดไหล เมื่อพันแผลด้วย พลาสเตอร์ แทะออกเมื่อใดก็เป็นทะเล็ก นิ้วเริ่มชืด เพราะถูกพัน รัคเอาไว้หลายวัน สายวันศุกร์ ผมไปโรงพยาบาลตามนัดของทันตแพทย์ ทันตะแพทย์ ที่เป็นน้องชายคนสุดท้องของนักเขียนการ์ตูนชื่อดัง (ชัย ราชวัตร) ถามว่า นิ้วที่เป็นอะไรครับ ผมตอบว่าไม่รู้ เป็นความบังเอิญที่น้องสะใภ้ผมขึ้นมาขอเจาะเลือดเพื่อไปตรวจสุขภาพ เห็นว่าแผลไม่ปกติ จึงรีบพาไปพบแพทย์ที่แผนกเวชกรรม ถูกส่งต่อให้แผนกศัลยกรรม โดยแนะนำ น่าจะตัดเนื้อบริเวณนี้ออก หรือใช้เลเซอร์ ศัลยแพทย์ผู้หนึ่งจะผ่าตัดให้โดยนับบายโมง ผมกลับบ้านคนหนึ่ง แล้วกลับไปนั่งรอ ท่านรองผู้อำนวยการโรงพยาบาล เดินมาพบโดยบังเอิญ และถามว่า อาจารย์เป็นอะไร เมื่อทราบเรื่องท่านก็แนะนำ จะขอให้ศัลยแพทย์ที่เชี่ยวชาญการผ่าตัดตกแต่งช่วยจัดการให้ ขอให้อ้อ เพราะท่านกำลังเดินทางมาจากอำนาจเจริญ

ระหว่างนั้น มีแพทย์อีกสองสามท่าน กรุณาถามไถ่ และอาสาจะผ่าตัดให้ (เหตุก็เพราะผมและเพื่อน ๆ อาจารย์ เคยมาตรวจสอบตึกอุบัติเหตุ ที่มีผู้เกรงว่าจะอุบัติเหตุแหละครับ) ถึงเวลาผ่าตัด อาจารย์แพทย์ที่ผมคุ้นเคยตั้งแต่คราวตรวจสอบอาคารใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที จัดการกับแผล และถามว่าเจ็บไหม เพราะเขาออกฤทธิ์สองชั่วโมง เมื่อตอบว่าไม่เจ็บ อาจารย์หมอจึงขอร้องให้ผมไปช่วยดูทางเข้าออกโรงพยาบาล ที่คิดจะแยกช่องทางสำหรับผู้ป่วยปกติ ผู้ป่วยนั่งรถเข็น หรือนอนเปล และรถพยาบาล หรือหน่วยกู้ชีพฉุกเฉิน ผมใช้มืออีกข้างหนึ่งเดินถ่ายรูปและจดบันทึกคราวครึ่งชั่วโมง จึงขอตัวกลับมหาวิทยาลัยไปทำงาน

ผมแปลกใจที่คนเกือบทั้ง โรงพยาบาลรู้จัก และทักทายผม คงเป็นตั้งแต่คราวที่ไปตรวจสอบอาคาร ความจริงคราวนั้นก็เกือบแย่ หาสามเหตุที่ทำให้อาคารทรุดชุกมากอยู่ สุดท้ายพบความจริงและแก้ปัญหาด้วยดี ผมเห็นเพียงว่างานนี้ คงทำให้เพื่ออาจารย์สองสามคนที่ช่วยทำงาน ใช้เป็นผลงานของสามวิศวกรได้ โดยเฉพาะวิศวกรใหญ่ (อาจารย์ธเนศ วีระศิริ) ซึ่งเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของท่านอธิการบดี ร่วมเป็นที่ปรึกษาให้ ผมคิดหวังไปไกลกว่านั้นว่า ห้องผ่าตัดหลายห้องในตึกนี้ ถูกทิ้งร้างหลายเดือน ไม่รู้ชีวิตคนป่วยก็ลำบากก็รื้อยกคนที่อยู่บนความเสี่ยง ตึกจะพังไม่พัง ก็ขึ้นอยู่กับกำแพงสองสามกำแพง แต่กว่าจะกล้าพูด ก็ต้องทำอะไรมากมายหลายคืน ทั้งยังต้องอธิบาย และตอบข้อซักถามของบุคลากรโรงพยาบาลว่า เกิดอะไรขึ้น ไม่พังแน่ใช่ไหม ฯลฯ เหมือนจำเลยที่กำลังถูกพิพากษา ทั้งที่เป็นผู้เข้ามาช่วยพิสูจน์ และไม่มีค่าจ้าง หากทำสำเร็จ วันหนึ่งข้างหน้า หากลูกศิษย์ผมเจ็บป่วย หรือประสบเหตุ หมอและโรงพยาบาลคงจะช่วยลูกศิษย์ผมตอบแทนบ้าง ไม่นึกว่า ผมก็เป็นคนหนึ่งที่ต้องได้ใช้บริการของโรงพยาบาล ไว้ผมจะเล่าเรื่องตรวจสอบอาคารให้ฟัง

บาดแผล ที่ถูกปาดเนื้อไปพิสูจน์ จนยุบหาย เย็บสี่เข็ม ขณะนี้ แผลสมานปิดสนิทแล้ว แต่ก็คงจะเจ็บไปอีกนาน เพราะเนื้อตรงบริเวณนี้ จะถูกสัมผัส หรือกระทบกระทั่งบ่อย เป็นสัญญาณอันตรายว่า ผมกำลังไม่ปกติ และถดถอย คั้งใจว่าจะทบทวนตัวเอง รีบทำงานที่อยากทำให้เสร็จไว ๆ นับแต่นั้นไป หากอีกไฟล์ล่าช้า แผลว่าเพราะเหตุนี้ แต่วันหนึ่ง อาจขาดหายไปช่วงจินรันครึ่งจ็อบบอกเล่า ณ ที่นี้ ตั้งแต่เนิ่น ๆ

มะเขือเทศกระป๋อง

ผมได้เมล็ดพันธุ์พืชผักสวนครัวหลายอย่าง ซึ่งเป็นของชำร่วยวันแต่งงานของบุคลากรในคณะวิศวกรรมศาสตร์ นึกยกย่องว่า เป็นของชำร่วยที่มีประโยชน์ และแปลกแหวกแนวดีแท้ ตั้งใจจะเก็บไว้ลองปลูกดู จนแล้วจนรอด วันหนึ่ง มีเด็กนักเรียนตัวเล็ก ๆ จากโรงเรียนในละแวกมหาวิทยาลัย มานั่งรอผมอยู่หน้า เพื่อเอามะเขือเทศลูกโต ๆ สีแดงสดใส่ถุงมาให้ ถ้าท่านยังจำเด็กน้อยจากบ้านเวินบีก ริมแม่น้ำโขง สุด

ชายแดนไทย ที่ผมเคยไปเยี่ยมค่าอาศาศพัฒนาของนักศึกษาในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษา ก็คือเด็กตัวน้อย ๆ ที่ผมเคยเก็บรูป และเรื่องมาเล่าให้ท่านฟัง วันนี้เจ้าหนูจบป.๖ โดยใช้ หนังสือเรียนของหลานสาวผม จะต้องย้ายไปเรียนม.๑ ในอำเภอ ผมตั้งใจจะขอหนังสือ ม.๑ - ม.๓ ที่หลานสาวผมเตรียมเก็บไว้ให้ไปใช้เรียน กลับกลายเป็นว่า ผมได้มะเขือเทศก่อนที่เจ้าหนูจะได้หนังสือเรียน

อาจารย์ช่วยสอน

เทอมที่ผ่านมา ผมต้องรับสอนวิชา ๑๓๐๕ ๔๓๒ การจัดการ และเทคนิคก่อสร้าง (Construction Management & Technique) แทนอาจารย์เจ้าของวิชาเดิม ที่ย้ายกระชั้นหัน ทุกอย่างถูกละหลุมมาก เพราะเดิมคิดว่า อาจารย์ท่านจะรับสอนให้อีกสักหนึ่งเทอม ผมไม่นึกฝันว่าจะต้องกลายเป็นเรา เพราะงานก็มากมายอยู่แล้ว ตรง ๆ คือผมไม่ชอบและไม่คิดว่าจะต้องสอนวิชาทำนองนี้ เพราะเห็นว่า การเรียนในตำรากับการทำงานมันคนละเรื่อง ทำใจสอนตามตำราที่คงยาก แต่ผมก็ยอมรับว่านักศึกษา ควรเรียนตามตำราเสียก่อนที่จะไปเรียนรู้ประสบการณ์จริง หากไม่แล้ว จะเปรียบเทียบกันได้อย่างไร วิชาที่ต้องสอนในเทอมนี้ ยาก เพราะเอาสองเรื่องมารวมกัน คือการจัดการ (หรือบริหารงานก่อสร้าง) และเทคนิคก่อสร้าง (การประสานงานและจัดการงานก่อสร้าง การเตรียมงานและสิ่งปลูกสร้างชั่วคราว การประกวดราคาก่อสร้าง ความปลอดภัยในงานก่อสร้าง หน้าที่และจรรยาบรรณของวิศวกร การจัดองค์กร สัญญาก่อสร้าง การจัดการ เครื่องจักรที่ใช้ในงานก่อสร้าง การบริหารงานบุคคล การวางแผน ควบคุมงาน ประเมิน ความก้าวหน้าของงาน และการจัดการทรัพยากร โดยวิธีวิวิดิวิฤติ กฎหมายเกี่ยวกับงานก่อสร้างที่ควรทราบ ระบบคุณภาพ Construction safety, engineering duty and code of code of conduct, project organization, project coordination, site preparation and site layout, project delivery systems, construction contracts, equipment management, human relations and management, project planning, controlling, progress measurement and resource management using critical path methods (CPM), construction law, quality systems.) อย่างไรก็ตาม หากคำอธิบายรายวิชาเป็นเช่นนี้ เราก็คงเปลี่ยนอะไรไม่ได้ นอกจากจะสอนให้ดีที่สุด ท่านสนใจ download เอกสารคำบรรยาย (PowerPoint) ได้จาก www.sdhabhon.com/CM.html ส่วนเอกสารตัวอย่าง ที่มีมากมายเหมือนกัน ตั้งแต่ Conceptual design จนถึงการเขียนสัญญาก่อสร้าง หากมีเวลาว่าง และยังคงสอนวิชานี้ต่อไป ก็จะค่อย ๆ เอาขึ้นมาให้ Download (ผมมีที่ว่างใน server จำกัด ตามจำนวนเงินค่าเช่า Server รายเดือน)

วันหนึ่ง คุณปริญญา สุภศรี วิศวกรอาวุโสที่รู้จักสนิทสนม ถามผมว่า ได้ข่าวต้องสอนการบริหารและเทคนิคก่อสร้าง ไม่ด้ายท่าเลยหรือ ท่านอาสาจะช่วยสอน ผมบอกว่า พี่บรรยายที่วสท. เก็บค่าอบรมตั้งหลายพันบาท ไปสอนที่มหาวิทยาลัยต่างจังหวัด จะไปหาเงินค่าสอนที่ไหนให้เล่า อีกสองสามอาทิตย์ถัดมา คุณปริญญาเขียนจดหมาย ขออาสาช่วยสอน โดยไม่รับค่าสอน และออกค่าเครื่องบินเอง เรื่องเลยกลายเป็นว่า วิชานี้ใช้คนสอนสี่คน คือ นายชอดเยี่ยมเพชรานนท์ (อดีตนายกสมาคมสถาปนิกสยาม) คุณปริญญา สุภศรี อาจารย์ ผศ.ดร. วรภูมิ เบญจโอฬาร (แห่งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ที่เคยสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีสองสามปี) และผม เป็นพระคุณของอาจารย์ทั้งสามท่าน คนเรียน จะรู้สึกหรือเปล่าว่าผมแอบอิจฉาว่า สมัยผมเรียน ไซไม่มีโอกาสเช่นนี้

พี่ยอด หรืออาจารย์ยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์ บ่น
เสียใจว่า เวลาเพียงหนึ่งวันน้อยเกินไปสำหรับบทเรียนที่ท่านอยากจะสอน หากปีหน้ามีโอกาส ก็คงจะสอนสัก
สองวัน พี่ยอดเยี่ยมยังคงยืนสอนตลอดทั้งวันเหมือนเดิม

ปริญญา สุภศรี (ชาย) สอนการบริหารงาน
ก่อสร้างเกือบทั้งวัน ทั้งนั่ง ยืน เดิน (ขวา) นึกสนุก ขอถามผมลงไปสอนปฏิบัติการวัสดุวิศวกรรมทาง (Highway
Materials Lab.) ด้วย จำได้ว่า วันนั้น อาจารย์เดินดู ทั้ง Penetration, Ductility, Stripping และ CBR

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนกุมภาพันธ์ งานยุ่ง เพราะใกล้ปิดภาคการศึกษา เจ็บป่วย และถดถอย ผมคงต้องพึ่งพาตัวช่วย
สุดท้ายเดิม ๆ ในช่วงตรวจสอบ ตอนนี่สิ่งที่ต้องทำคือ ทำใจให้พร้อม ส่วนใหญ่จดหมายเดือนนี้ มาจากลูกศิษย์
ที่มหาวิทยาลัยนเรศวร

Date: Thu, 25 Feb 2010 12:10:12 +0700

รบกวนสอบถามอาจารย์หน่อยครับผมसानุภาค เสาร์เรือนครับ ตอนนี้กำลังเรียนปริญญาโทที่สถาบันพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผมกำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการรื้อถอนอาคารด้วยการระเบิด อาจารย์พอจะ
แนะนำได้มั๊ยครับว่าควรไปติดต่อหรือศึกษาจากที่ไหน เพราะข้อมูลมีน้อยมากครับ แล้วก็การรื้อถอนโดยการ
ระเบิดอาคาร ภาษาอังกฤษจริงๆแล้วเค้าเรียกว่าอะไรครับ สุดท้ายนี้ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์บนสากลโลกคุ้มครองอาจารย์
ให้ปลอดภัย อยู่เป็นเซียนกระบี่คู่มือเมืองไทยตลอดไปครับ saoruean@gmail.com

สวดพรตอบ การรื้อถอนอาคารโดยใช้แรงระเบิดอาจยังไม่เหมาะสมใช้กับเมืองไทย หรือหากจะติดขัดที่เข้า
พนักงาน ก็ยอมเป็นได้ เพราะกฎหมายให้อ่านใจไว้ (มาตรา ๔๖ พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ) และน่าจะเป็น
อุปสรรคจากกฎหมายอื่น ๆ ด้วย ผมจำได้ว่า ผมเคยเห็นเขาล้มตึกเก่าริมถนนสีลม เมื่อราวปี ๒๕๓๐ กว่า ๆ
(ปัจจุบันคืออาคาร สีลมคอมเพล็กซ์ จำแม่ไหมวะ) อิกที เพื่อนผมเคยล้มตึก แถว ๆ หัวมุมถนนรัชดา เพื่อนผมเอง
แหละ ทั้งสองกรณี สักครอยต่อเสาคานให้พร้อมหมุน แล้วล้มตึกโดยใช้เครื่องจักร เช่นรถเครน ลาก ปลอดภัย
และง่ายดี แต่ต้องมีที่วางพอกควร การใช้ระเบิด ต้องรู้จักระเบิดเสียก่อน หน่วยวัดของแรงระเบิดเป็น ตูจอง บางคน
ไทยยังไม่รู้ โหนจะอนุภาพ และกำลังทำลายล้าง ไม่มีอะไรรองรับเลย ลองถามอาจารย์ที่ปรึกษาสิครับ ผมรู้อ้าง
แต่ก็ไม่กล้าแนะนำหรอก เพราะไม่เคยทำ

Date: Thu, 25 Feb 2010 16:13:06 +0700

ถึงอาจารย์ที่เคารพ สวัสดิ์ครับอาจารย์ ช่วงนี้ผมไม่ค่อยได้ไปพบอาจารย์เลย เนื่องจากว่าหลังจากที่เรียนเสร็จใน
แต่ละสัปดาห์แล้ว ผมจะกลับบ้าน ซึ่งแม่ของผมป่วย (เส้นเลือดในสมองตีบ) ทำให้แขนและขาไปข้าง ทำให้ผม

ต้องกลับมาดูแลกิจการที่บ้านและดูแลแม่ ผมจึงไม่ได้ไปพบอาจารย์เลย ถ้าอาจารย์จะมาเที่ยวที่ อุดรดิษฐ์-สุโขทัย ช่วงปิดเทอมนี้ ผมพาอาจารย์ไปเที่ยวได้ครับ แล้วผมจะเตรียมภรรยาไว้รออาจารย์นะครับ ถ้าอาจารย์จะมาเมื่อไหร่บอกผมได้นะครับ ขอให้อาจารย์พักผ่อนมากๆนะครับ สวัสดีครับ อิศเรศ สุวรรณ n_ung_civil@hotmail.com

สถาพรตอบ ผมทราบจากอาจารย์ว่าคุณแม่ป่วย อิศเรศต้องใช้เวลาคูแลคุณแม่ให้มาก ๆ อาจหมายถึงต้องหางานทำ หรือเรียนต่อในละแวกนี้สักพักก็ได้ ขอให้คุณแม่หายไว ๆ งานวิจัย IRPUS เสร็จไว ๆ จบไว ๆ ปราศจากอุปสรรคครับ ช่วงนี้ผมป่วย ถ้าจะหนัก เลือดไหล ไม่ยอมหยุดครับ อาทิตย์กว่าแล้ว ผมกังวลมาก ๆ

Date: Wed, 24 Feb 2010 11:28:12 +0700

อาจารย์ครับตอนนี้ผมกลัวใจอย่างมากเลยครับ ไม่รู้จะไปปรึกษาใครครับ ผมมีเรื่องอยากปรึกษาอาจารย์หน่อยครับ ตอนนี้ผมเป็นกังวลเรื่องเรียนครับ ผมเรียนไม่ค่อยรู้เรื่องเลยครับ กลัวผมคิด F อีกครับ ที่หนักไปกว่านั้นผมกลัวโดนรีไทร์ครับ กลัวแม่จะเสียใจอีก เพราะเทอมที่แล้ว ผมคิด F 2 ตัว แม่บอกว่าแม่อนไม่คอยจะหลับเลยครับ แม่เป็นห่วงผมเรื่องเรียนครับ ผมก็อยากทำให้พ่อแม่ดีใจอยู่ครับ แต่ผมไม่รู้เรื่องเลยครับ จะสอบ Final แล้ว แต่ก็ยังไม่มั่นใจในตัวเองเลยครับ ให้เพื่อนคิดให้ก็มีใครบอกว่าไม่วาง มันสายไปมัยครับอาจารย์ที่ผมจะเริ่มต้นใหม่ให้ดีกว่านี้ครับ ผมกลัวโดนรีไทร์ครับ ถ้าผมโดนรีไทร์ ผมคิดว่าผมคงจะไม่เรียนต่อละครับ เปลืองเงินพ่อแม่ครับ คิดว่าจะไปหางานทำครับ ใจนี้ก็อยากเรียนให้จบ อยากให้พ่อแม่สบาย จะได้ไม่ต้องลำบาก อีกอย่างก็สงสารพ่อแม่ด้วยครับ ไม่อยากให้พ่อแม่ลำบาก แต่ตอนนี้ไม่รู้จะทำยังไงดีครับ ด้วยความเคารพอย่างสูงครับ top_takachi@chaiyo.com

สถาพรตอบ ทำทุกอย่างให้ดี ถึงแม้ว่าผลจะเลวร้าย ก็ยังสามารถเริ่มต้นได้ใหม่ ไม่ใช่ปัญหาหรอก ที่ผ่านมาจากเพราะเราปรับตัวไม่ทัน หรือวางแผนไม่ถูกในเวลาอันจำกัดนี้ แนะนำว่า พยายามสอบให้ดีที่สุด และหากกลัว หรือผลออกมาไม่ดี หรืออยากเริ่มต้นใหม่ ให้ไปสอบ Admission หรือสอบภาคพิเศษรอไว้ หากเข้ามาใหม่ เป็นนักศึกษาใหม่ วิชาที่ได้เรียนไปแล้วและเกรดไม่ต่ำกว่า C ก็เทียบโอนได้ ไม่ใช่ว่าจะต้องเรียนใหม่ทั้งหมด หากจะเสียเวลาก็เพียงแค่เทอมเดียว หรือเทอมกว่า ๆ อะไรที่ช่างเถอะ จุดหมายของเราคือเรียนแล้วต้องจบ จะเร็วช้าไม่สำคัญ กลุ่มใจก็เดินมาคุยกัน ขอให้พยายาม และโชคดีเสมอ สวคมนตรีหัวพระ และเอาใจช่วยตนเอง เพราะตนคือที่พึ่งแห่งตน

Date: Tue, 23 Feb 2010 22:59:35 +0700

สวัสดีครับ อาจารย์สถาพรที่เคารพ ผมเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยนครพนมที่เรียน RC ในเทอมนี้กับอาจารย์ ตัวผมเองเรียนไม่ค่อยเก่ง ทำข้อสอบตอนกลางภาคไม่ค่อยดีเท่าไร คือผมจะถามอาจารย์ว่าส่งโปรเจ็คขำมีผมต่อคะแนนโปรเจ็คใหม่ครับ แล้วที่อาจารย์บอกว่าจะไม่มาสอนที่มหาลัยนครพนมแล้วเรื่องจริงหลอครับ อีเมลล์ฉบับนี้คงไม่รบกวนอาจารย์ใช่ไหมครับ แล้วถ้าผมอีเมลล์ไปหาอาจารย์อีกได้ไหมครับ ผมขอบคุณมากครับอาจารย์สถาพรที่สละเวลาอ่านอีเมลล์ของผม สุดท้ายนี้ผมขอให้อาจารย์ สุขภาพแข็งแรงนะครับ ณรงค์กรณ itsaraphong_9567@hotmail.com

สถาพรตอบ ทุก ๆ ครั้งที่ผมสอนหนังสือ ผมมักอ้อลา เพราะว่าวันข้างหน้าไม่แน่นอน อาจไม่มี โดยเฉพาะผมเองที่ภารกิจเยอะ ต้องสอนเทอมละห้า หรือหกวิชา หนึ่งในจำนวนนั้นคือ Engineering Drawing และ Introduction to Engineering ซึ่งแต่ละปี มีนักศึกษา เกือบ ๓๐๐ คน นอกจากนั้นยังเป็นเรื่องการเดินทาง และปัญหาสุขภาพเทอมหน้า วิชา Selected Topic (การออกแบบอาคาร - Building Design) สอนง่าย ไม่กดดัน ส่วนใหญ่คนเลือกเรียนมีใจรักที่จะเรียน (แต่ก็มีแหละที่หวังเกรด เพราะคิดว่าคนสอนใจง่าย) หากมน. ยังคงให้ผมไปสอน และผมยังอยากไปต่อให้ไม่มีเครื่องบิน บินไปพิษณุโลก ผมจะยังไปถ้าอยากไป แต่หากใจไม่ออกไปไม่ยอมทำแล้วคงยากที่จะฝ่าฝืนจริง ๆ แล้วผมไม่ชอบสอนคอนกรีตเสริมเหล็ก คนส่วนใหญ่มักปฏิเสธ เพราะเนื้อหามาก (หากสอนตาม

คำอธิบายรายวิชาของสภาวิศวกร นอกเสียจากสอนตามใจตัวเอง) เวลาเรียนก็จำกัด เทอมปลายมีวันหยุดมาก และผู้เรียนก็คงคาดหวังไว้มาก เพราะต้องใช้ทำมหากิน แต่ผมก็หาวิธีสอนให้ครบถ้วน และง่ายที่สุดได้ กลับกัน มีนิสิตนักศึกษาจำนวนมากเหมือนกัน ที่ลงเรียนเพราะเป็นวิชาบังคับ หรือเลือกเรียนกับผม เพราะคิดว่าอาจารย์ใจดี (แท้จริงแล้วคงไม่หรอก) จึงไม่แปลกที่แต่ละครั้ง คนลงทะเบียนราว ๑๓๕ คน จะมานั่งเรียนเพียง ๔๐ กว่าคน หากเลือกได้ผมไม่อยากจะสอนหรอกครับ เพราะคนเหล่านั้นก็ไม่ได้อยากเรียน แต่ก่อนผมเคยท้อแท้ แต่เพื่อนผมสอนว่า สอนหนังสือแต่ละรุ่น สร้างคนให้เป็นคนดีได้สักคน ก็มากพอแล้ว เพราะคนดีจะไปสร้างคนดีต่อได้อีก รับรองว่า เรามักจะสร้างคนได้มากกว่าหนึ่งคน แต่จะทั้งหมดคงเป็นไปไม่ได้ เราคงไม่ต้องสนใจว่า เรามีลูกศิษย์กี่ร้อยกี่พันคน แต่ที่มีค่ามากกว่านั้นคือ จะมีลูกศิษย์สักกี่คนที่ยังจำเราได้ หรือคิดถึงเรา ทุกครั้งที่สอนหนังสือ ผมจึงคาดหวังว่าจะเห็นคนดีมากกว่าได้เห็นคนเก่งส่งงานช้า ถูกหักคะแนนตามส่วน หากไม่ส่ง ปรับลดตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ก่อนเรียน หากเป็นการทำงาน ส่งงานช้า อาจทำให้บริษัท หรือองค์กรพลาดโอกาส ไม่ได้เงิน บางครั้งอาจหมายถึงเงินเดือนที่ต้องจ่ายเรา และพนักงานคนอื่น ๆ องค์กรเชื่อมความน่าเชื่อถือหากสงสัย หรืออยากให้ช่วยอะไรก็ถามเถอะ อีกรักก็รักยังถามได้ เว็บไซต์ของผมก็ยังมีอยู่ หากยังมีแรง และเงินทำต่อ ก็คงไม่หายไปไหน ขอให้เรียนจบไว ๆ มีอนาคตดี ๆ สวัสดีครับสตาพร

Date: Sat, 20 Feb 2010 22:24:26 +0700

อาจารย์ที่เคารพกราบสวัสดีอาจารย์ที่เคารพครับ กระผม ณรงค์ฤทธิ์ มณีโชติ เนื่องจากผมรู้สึกใจหายเป็นอย่างมาก ที่อาจารย์บอกว่าอาจจะได้เจอกันเป็นครั้งสุดท้าย (แอบคิดในใจว่า ทำไมอาจารย์ไม่ย้ายมาสอนที่มหาลัยนเรศวรไปเลย แต่มันคงเป็นไปไม่ได้หรือไม่ใช่ไหมครับ) ได้แต่หวังว่าเทอมหน้าอาจารย์จะกลับมาสอนและให้ความรู้ใหม่ๆและมีประโยชน์แก่พวกผม ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงที่อาจารย์สละเวลามาสั่งสอนให้ความรู้แก่พวกผมในเทอมที่ผ่านมา ต้องขอขอบพระคุณมากๆจริงๆ และถ้าเกิดอาจารย์ไม่ได้เดินทางมาสอนเทอมหน้าจริงๆผมก็ขอให้อาจารย์คิดถึงเด็กม.นเรศวรบ้างนะครับ สุดท้ายนี้ผมอยากจะสอบถามอาจารย์หน่อยครับคือถ้าพวกผมคิดถึงอาจารย์หรือมีปัญหาใดๆจะโทรไปหาอาจารย์ได้ไหมครับ อาจารย์เป็นโรคไมเกรนด้วยหรือครับ ยังไงขอให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรงนะครับ ปราศจากโรคภัยที่เป็นอยู่ อาจารย์ดูแลสุขภาพให้มากๆนะครับ ผมอาจจะเขียนเป็นข้อความไม่ค่อยเก่งแต่ผมจะลองส่งไปหาอาจารย์ทุกๆเดือนหรือทุกๆอาทิตย์นะครับ(ถ้าอาจารย์ไม่เบื่อซะก่อนนะครับ) คราวหน้าถ้ามีโอกาสผมจะถ่านรูปบิงสีไฟซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดพิจิตรและเป็นจังหวัดบ้านเกิดของผมมาให้อาจารย์ชมนะครับ รักและเคารพเป็นอย่างสูง i_am_amam@hotmail.com

สตาพรตอบ

Date: Sun, 14 Feb 2010 03:10:36 +0000

สอบถามอาจารย์เรื่อง Term project ครับอาจารย์สตาพรครับ คือผมอยากทราบ ว่า สถานที่ก่อสร้างตั้งอยู่เลขที่อะไรครับ ทราบแต่ว่าอยู่จังหวัดอุบลราชธานี เพราะเคยฟังที่อาจารย์ได้บอกไว้ว่า เราควรใส่สถานที่ตั้งของสถานที่ก่อสร้างไว้ เพื่อจะให้ทราบว่า รายการคำนวณกับแบบโครงสร้างนี้ ใช้กับพื้นที่นี้เท่านั้นอะครับ admin_koh@msn.com

สตาพรตอบ สมมติเอาเถอะครับ อะไรที่ไหนก็ได้ ตามสะดวก ดีแล้วที่หัดรอบคอบตั้งแต่สมัยเรียน ขอยกย่อง

Date: Sun, 7 Feb 2010 21:33:35 +0700

อาจารย์คะคะแนนดูตรงไหนคะ ในเว็บคลิกไม่ได้คะ เป็นอาจารย์เสียงแปลก ๆ ขอให้หายเร็ว ๆ นะคะ wazup_yo@hotmail.com

สถาพรตอบอยู่ที่นี้ครับ (ผมตรวจสอบ และ up load ใหม่แล้ว) <http://www.sdhabhon.com/RCDesign/304385g.pdf>
วันศุกร์ ผมไปหาหมอ รักษากระดูกสันหลัง หมอบอกว่า มันจะกระทบกระเทือนระบบประสาทพื้น ผมปวดกรรมทั้งซีก
และศีรษะด้านซ้ายมาก ตั้งแต่ค่ำวันศุกร์ กินยาแอสไพรินจนถึงค่ำวันเสาร์ก่อนขึ้นเครื่องบินกลับกรุงเทพ ราว ๑๐ เม็ด ไม่
หาย แต่ไม่เจ็บปวดมากเพราะเป็นมอร์ฟีน กลับถึงบ้านก็หลับ โดยที่ไม่ได้ถอดรองเท้าด้วยซ้ำ รุ่งขึ้นลูกศิษย์ชื้อยา
มาให้ ผมกลับถึงอุบลราชธานีแล้วเช้านี้ เพราะต้องคุม Lab กินยาอีกสองสามวันคงปกติดี ขอบคุณครับ

Date: Wed, 3 Feb 2010 01:25:21 +0700

คำถามครับผม เรื่องฐานราก จากที่คำนวณได้ตามมาตรฐาน วสท.7309 มันไม่จำเป็นต้องเสริมเหล็กมาตรฐานราก
ดังนั้นผมไม่ต้องเสริมเหล็กได้เลยใช่ไหมครับ za_kingdom@hotmail.com

สถาพรตอบ มาตรฐาน มีใช้ มาตรฐาน ฐานรากคำนวณออกแบบโดยทฤษฎีคาน ดังนั้นอน่างไรก็ต้องมีเหล็กเสริม
อย่างน้อยก็เหล็กด้านการยึดหด (Temperature steel; $A_s = 0.00.. x B x D$) เข้าใจว่าคงจะออกแบบฐานรากที่ใช้
เสาเข็มต้นเดียว จึงไม่รู้วิธีคำนวณโมเมนต์คัด แต่อย่างไรเสียก็ต้องมีเหล็กเสริม

Date: Mon, 25 Jan 2010 23:38:04 +0700

นิสิตสิ่งแวดล้อมขอขอบคุณอาจารย์มากค่ะ คุณดูแลสุขภาพด้วยนะคะขอบคุณค่ะ wazup_yo@hotmail.com

สถาพรตอบ เป็นแม่ที่อ่านแล้วดี เหมือนทำให้มีกำลังใจ